

KRONIKK & DEBATT

KRONIKK:

Maks 5000 tegn inkludert mellomrom. Legg ved portrettfoto.

DEBATT:

Innlegg: 3000 tegn inkludert mellomrom. Replikk/kortinnlegg: 1000 – 2000 tegn.

E-post: debatt@klassekampen.no
Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg.

Tollef Mjaugedal
tollefm@klassekampen.no
Kronikk- og debattredaktør

Andrea Sofie Aasvang
andreaa@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

Hedda Lingaas Fossum
heddaf@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

Klassekampen honorerer normalt ikke innsendt stoff. Innsenderens e-postadresse blir trykt med mindre innsenderen reserverer seg mot dette.

Sikre tal?

AFGHANISTAN

Erling Folkvord

Forsvarssjef

Eirik Kristofersen er treffsikker, både i handling og ord. Han fekk Krigskorset med sverd for krigsinnsatsen sin i Afghanistan. Han seier at norske soldatar viste at dei «kan løse

Klassekampen 19. april

vanskelige situasjoner der det til tider har vært vanskelig å skille mellom sivilbefolkning og fiende» (Klassekampen 19. april). Eg minnst eit tilfelle der norske spesialstyrkar tok feil av ein bryllaupsfest og ein fiendtleg base. Det kan vere vanskeleg i framand land. Har forsvarssjef Kristiansen sikre tal for kor mange sivile norske soldatar har vori med på å drepe eller skade gjennom nesten 20 år med norsk krig i Afghanistan?

Erling Folkvord, medlem av Rødt
erfolk@online.no

Kjøtt til himmels?

KJØTT

Chr. Anton Smedshaug og Martin H. Inderhaug

Eivind Stø (21. april) har rett i at ingen trær vokser inn i himmelen. Det gjelder naturligvis for kjøttforbruk som for alt annet. De siste årene har beregnet reelt forbruk av kjøtt variert med mellom 50,5 kilo per person i 2006, 53,5 kilo i 2015 og 51,6 kilo i 2019. Andel energi fra animalske varer har variert mellom 35–40 prosent siden 1950-tallet. Det er ingen ting som tyder på at kjøttforbruket skal ekspandere, snarere ser det ut til å stabilisere seg på dagens nivå som ut ifra en samlet befolkning også er i tråd med kostrådene.

Chr. Anton Smedshaug og Martin H. Inderhaug, AgriAnalyse
mhi@agrianalyse.no

La oss slutte å dilte etter høyresida, og gå i front for en me

En solidarisk ve

KRONIKK

Sara A. Vågenes og Marte Guldal Bramnes

Norge må hente flere flyktninger nå, ikke etterlate problemet til greske og spanske myndigheter. Dette er venstresiden enig om. Likevel sier vi først ifra når politikken har rammet sårbare mennesker, eller når vi må motsi nasjonalistiske utspill fra høyresiden.

Altfor sjeldent hører vi folk ta til orde for faktisk endring av asylpolitikken, eller ta til orde for å ta imot flere enn internasjonale avtaler tilsier, uten å fremprovoseres av saker eller utspill. Vi må ta eierskap til en solidarisk asylpolitikk, og tørre å fremme den med høy og tydelig røst.

Det mangler ikke enkeltsaker. Mustafa Hasan blir sendt ut av landet, til tross for at han har levd mesteparten av sitt liv i Norge.

Broren hans har fått opphold. En jesidi-familie fra Irak fikk nylig avslag på asylsøknad der UNE konkluderte med at andre hensyn ble vektlagt tyngre enn barnas beste. Dette til tross for at jesidier ble vedtatt prioritert som kvoteflyktninger i fjor. Gang på gang trumfer innvandringsregulerende hensyn barns beste og sterke menneskelige hensyn. Norge fører en stadig mer inhuman politikk.

Det mangler heller ikke på dyktige folk i spissen for en solidarisk asylpolitikk, både politikere og aktivister. Karin Andersen i SV og Une Bastholm fra MDG har stått stødig på siden til sårbare barn i Moria-leiren. Vi trenger flere stemmer som dette, som

tør å fremme en mer menneskelig asylpolitikk.

Men vi må på offensiven for at Frp, Høyre, Senterpartiet eller Ap ikke skal dirigere politikken. I Danmark har denne debatten flyttet hele den politiske akselen til høyre. Statsminister Mette Frederiksen har uttalt at målet er «null asylsøkere til Danmark», ser på muligheten for å etablere egne asylmottak i Afrika, og arbeider nå flittig for å sende flyktninger tilbake til internflukt i Syria. Her må SV, Rødt og MDG holde Arbeiderpartiet og andre i tøylene så vi unngår danske tilstander.

Det første og viktigste tiltaket for å snu asylpolitikken er å fremme mottakelse av flere kvoteflyktninger og andre på flukt. Vi må sette dagsorden. Rødt vedtok nylig at de ønsker 5000 kvoteflyktninger, fra tidligere 20.000. De sier kommunene ikke kan eller ønsker å ta imot så mange. Men mange kommuner ønsker nettopp å motta flere, for å hindre fraflytting og opprettholde kompetanse i

mottak. Vedtaket er svært skuffende og tyder på at partiet frir til moderat samarbeid.

Stortinget vedtok å ta imot 50 flyktninger fra Moria-leiren, mens store deler av Norge ba om flere, og mens hjelpearbeidere advarte mot forholdene i leiren. De siste årene har flere asylmottak blitt lagt ned, som landets eldste, Arna asylmottak, der driften legges ned etter 33 år til tross for stor lokal motstand. Nedleggelsen begrunnes i at antallet asylsøkere i Norge er historisk lavt. Vi har både mulighet, kapasitet og lyst til å hjelpe, men blir holdt tilbake av høyrevridde myndigheter. Her må vi rope høyere.

Samtidig stues folk sammen i leirer ved Middelhavet. Siden nyttår har Gran Canaria tatt imot 4000 mennesker. Det drukner fem personer hver

dag på vei til de spanske øyene. Mange sendes tilbake, og fengsles under elendige forhold eller utnyttet i krigshandlinger og slavearbeid. Katastrofen i Libya støttes av Norge, gjennom avtalen mellom Italia og Libya fra i 2017. Midler som går til militser i Libya og Sudan. Gjennom midlene bryter Norge folkeretten, ved å forhindre retten til å søke asyl.

For det andre må norsk forvaltning og rettspraksis endres. Hensynet til barnets

beste og sterke menneskelige hensyn må settes over innvandringsregulering. Forvaltningen gir ikke likebehandling. Regelverket tolkes ulikt i tilnærmet identiske saker. UNE skal gi faglig trygg, politisk nøytral forvaltning. Det er vanskelig å se i saker om lengeverende barn. Her tolkes regelverket svært strengt, selv om barnets beste i Grunloven har forrang overfor norsk utlendingsrett og regjeringens politikk.